

Mediji in informacije

Sodišče Evropske unije
SPOROČILO ZA MEDIJE št. 134/21
Luxembourg, 15. julij 2021

Sodba v zadevi C-795/19
Tartu Vangla

Estonska ureditev, v kateri je določena absolutna nemožnost ohranitve na delovnem mestu paznika v zaporu, čigar ostrina sluha ne ustreza minimalnim pragovom zvočnega zaznavanja, ne da bi omogočala preveritev, ali lahko ta paznik opravlja svoje naloge, je v nasprotju s pravom Unije

Ta ureditev uvaja diskriminacijo, ki neposredno temelji na invalidnosti

XX je bil v zaporu v Tartuju (Estonija) skoraj petnajst let zaposlen kot paznik.

V tem obdobju je začela veljati uredba št. 12 vlade Republike Estonije, ki določa zdravstvene pogoje in zdravstveni pregled paznikov v zaporih ter vsebino in obliko zdravniškega potrdila. Ta uredba med drugim določa minimalne pragove zvočnega zaznavanja, ki jih morajo ti pazniki dosegati, in določa, da okvara sluha pod temi standardi pomeni absolutno zdravstveno oviro za opravljanje nalog paznika v zaporu. Poleg tega z navedeno uredbo pri ocenjevanju izpolnjevanja zahtev glede ostrine sluha ni dovoljena uporaba korekcijskih pripomočkov.

Direktor zapora v Tartuju je XX 28. junija 2017 po izdaji zdravniškega potrdila o tem, da ostrina sluha zadnjenavedenega ne ustreza minimalnim pragovom zvočnega zaznavanja, ki so določeni z uredbo št. 12, odpovedal pogodbo o zaposlitvi.

XX je pri Tartu Halduskohus (upravno sodišče v Tartuju, Estonija) vložil tožbo, pri čemer je trdil, da ta uredba vsebuje diskriminacijo zaradi invalidnosti, ki je zlasti v nasprotju s pōhiseadus (ustava). Po tem, ko je bila ta tožba zavržena, je Tartu Ringkonnakohus (višje sodišče v Tartuju, Estonija) s sodbo z dne 11. aprila 2019 ugodilo pritožbi XX in ugotovilo nezakonitost odločbe o odpovedi pogodbe o zaposlitvi. To sodišče je odločilo tudi, da bo pri predložitvenem sodišču, Riigikohus (vrhovno sodišče, Estonija), vložilo zahtevo za oceno ustavnosti določb navedene uredbe. Zadnjenavedeno se je na podlagi navedbe, da obveznost, da se osebe z invalidnostjo obravnavajo enako kot druge osebe v primerljivem položaju in brez diskriminacije, izhaja ne samo iz ustave, ampak tudi iz prava Unije, odločilo Sodišču postaviti vprašanje, ali določbe Direktive 2000/78¹ nasprotujejo taki nacionalni ureditvi.

Presoja Sodišča

Sodišče je po tem, ko je ugotovilo, da uredba št. 12 spada na področje uporabe te direktive in uvaja različno obravnavanje, ki neposredno temelji na invalidnosti, preverilo, ali je takšno različno obravnavanje mogoče upravičiti na podlagi člena 4(1) Direktive 2000/78, v skladu s katerim lahko države članice predvidijo, da različno obravnavanje, ki temelji na neki značilnosti v zvezi s tem razlogom, ne pomeni diskriminacije, če zaradi narave določene poklicne dejavnosti ali zaradi okoliščin, v katerih se izvaja, zadevna značilnost predstavlja bistveno in odločilno zahtevo za neki poklic, pod pogojem, da je cilj legitimen in zahteva sorazmerna. Sodišče je opozorilo, da je treba to določbo, ker dopušča odstopanje od načela prepovedi diskriminacije, razlagati ozko.

Sodišče je med drugim poudarilo, da zahteva biti zmožen pravilno slišati in torej dosegati določeno raven ostrine sluha izhaja iz narave nalog paznika v zaporu, kot jih je opisalo predložitveno

¹ Direktiva Sveta 2000/78/ES z dne 27. novembra 2000 o splošnih okvirih enakega obravnavanja pri zaposlovanju in delu (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 5, zvezek 4, str. 79).

sodišče, ter navedlo, da je zaradi narave njegovih nalog in pogojev za njihovo opravljanje dejstvo, da mora njegova ostrina sluha dosegati minimalni prag zvočnega zaznavanja, mogoče šteti za „bistveno in odločilno zahtevo za neki poklic“ v smislu člena 4(1) Direktive 2000/78.

Ker je namen uredbe št. 12 ohranjanje varnosti oseb in javnega reda, je Sodišče ugotovilo, da se s to uredbo uresničujejo legitimni cilji, nato pa preverilo, ali je zahteva, določena s to uredbo, v skladu s katero mora ostrina sluha paznika v zaporu dosegati minimalne pragove zvočnega zaznavanja, ne da bi bila pri ocenjevanju doseganja teh pragov dovoljena uporaba korekcijskih pripomočkov, njihovo nedoseganje pa pomeni absolutno zdravstveno oviro za opravljanje njegovih nalog, zaradi katere te naloge preneha opravljati, primerna za doseg te ciljev in ali ne presega tega, kar je potrebno za njihovo dosego.

Glede primernosti te zahteve je Sodišče opozorilo, da je ureditev primerna za zagotavljanje uresničitve navedenega cilja le, če resnično zagotavlja, da se ta cilj doseže dosledno in sistematično. Ugotovilo pa je, da je z navedeno uredbo pazniku v zaporu pri ocenjevanju doseganja standardov, ki jih ta uredba določa glede ostrine vida, uporaba korekcijskih pripomočkov dovoljena, medtem ko je glede ostrine sluha ta možnost izključena.

Glede potrebnosti navedene zahteve je Sodišče opozorilo, da **nedoseganje pragov, določenih z uredbo št. 12, pomeni absolutno oviro za opravljanje nalog paznika v zaporu, ti pragovi pa veljajo za vse paznike v zaporih brez možnosti odstopanja. Poleg tega na podlagi te uredbe ni mogoče individualno oceniti zmožnosti paznika za izpolnjevanje bistvenih nalog tega poklica, ne glede na njegovo okvaro sluha.**

Sodišče je opozorilo tudi na obveznost delodajalca, ki izhaja iz člena 5 Direktive 2000/78, da sprejme ustrezne ukrepe glede na potrebe v konkretni situaciji, da se invalidni osebi omogočita dostop do službe in njeno opravljanje, razen če bi taki ukrepi tega delodajalca nesorazmerno obremenili. V zvezi s tem je Sodišče ugotovilo, da **na podlagi uredbe št. 12 delodajalec XX, preden je temu odpovedal pogodbo o zaposlitvi, ni imel možnosti preveriti, ali so mogoči ukrepi, kot so uporaba slušnega aparata, oprostitev te osebe obveznosti opravljanja nalog, za katere je potrebno doseganje zahtevanih minimalnih pragov zvočnega zaznavanja, ali razporeditev na delovno mesto, za katero se ne zahteva doseganje teh pragov**, prav tako pa ne obstajajo nobene navedbe o morebitni nesorazmernosti bremena, ki naj bi bilo s takimi ukrepi naloženo.

Zdi se torej, da je s to uredbo naložena zahteva, ki presega to, kar je potrebno za doseg ciljev, ki se s to uredbo uresničujejo.

Sodišče je ugotovilo, da člen 2(2)(a), člen 4(1) in člen 5 Direktive 2000/78 **nasprotujejo nacionalni ureditvi, v kateri je določena absolutna nemožnost ohranitve na delovnem mestu paznika v zaporu, čigar ostrina sluha ne ustreza minimalnim pragom zvočnega zaznavanja, ki so določeni s to ureditvijo, ne da bi omogočala preveritev, ali lahko ta paznik opravlja svoje naloge, po potrebi po zagotovitvi razumnih prilagoditev v smislu tega člena 5.**

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki Sodišča ne zavezuje.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletnem mestu CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so dostopni na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106.